

Kemali-hüsən veriridir şərabi-nab sana, Sana hələldir, ey müğbəcə, şərab sana.
Məhəmməd Füzuli

BU DİBAÇEYİ-MƏHDUDİYYƏTDİR VƏ SƏBƏBİ-TƏLİFİ-HƏKAYƏTDİR...

Say, hesab, rəqəm, sən demə, çox vacib nəsnələrimiz... Minin, milyonun, milyardın, trilyonun öz hikməti, öz mənası varmış. Amma o hikməti anlamaq, o mənanı tutmaq, o əhatəni görmək üçün iti göz, sərrast baxış, "ağı-qaradan seçmək" bacarığı, bir də "vicdan barometri", "ədələt tərəzi" lazımdır ki, düzgün görə, dəqiq çəkə,

qədrini görəncə biləsən. Əks təqdirdə, o rəqəmlərin hamısı uşaqların əlinə gündə dəfələrlə düzülüb-dağılan say çöplərinin "hərəkətlərindən" öte bir şey ifadə etməyəcək. Böyük rəqəmlər bizə həm də saysız-hesabsızlığı, qədr-qəsmətsizliyi, geniş miqyası, ən əsası, onların mahiyyətini öyrətmək üçündür. Məsələn, deyək ki, şərab dəlilsən, axı, o şərabdən lap istəyən belə, nə qədər içə bilərsən ki? Üç, beş, min litr... Bəs, sonra? Lap deyək ki, əşyavilik xəstəliyinə tutulubsan, həvəskar olduğun əşyadan nə qədər sənin ola bilər? Onu, yüzü, mini... Paltar xəstəsi, qadın, yaxud kişi düşkünü, var-dövlət əşiqi, şöhrət xəstəsi... Sıranı, sıyahını bəsdir deyincə artırmaq da olar. Axı, dünyadakı bütün paltarları alıb geyə bilməzsən, axı, hər cür var-dövlət bir adamın ola bilməz, axı, bütün qadınlar, bütün kişilərin öz "xəstə"lərinə nisib olması mümkünsüzdür. Şöhrətli bir insanı götürək, bir yerdə çox sevilib, digər bir yerdə heç kim ola bilər, qara qəpiyə də deyməz üstünlükləri, haraldasa tanınmağı və sair və ilaxır. Yəni Allah dünyanı bunca böyük, illəri bu qədər çox, insanların saysız, əşyaları bir belə hesabsız yaradıb ki, insan onlardan

BU ƏZƏL "MİLEŞTII MİÇİ"-Yİ HƏZİNİN DİLİNƏDİR...

(sətri tərcümə)

Mileştii Miçi - yeni mən, "o yerəm ki, artıq adım 2005-ci ildən Ginnesin rekordlar kitabındadır.

Adım "Dünyanın ən böyük şərab kolleksiyası" kimi "rahətliq tapıt". Hazırda anbarımda 2 milyondan çox şərab şüşəsi qorunur...

Şərabın 70 %-dən çoxu qırmızı, 20 %-i ağ, 10 %-ə qədərli isə desərdtir.

Məndə hər qiymətə şərab tapa bilərsiniz, 3 avrodan tutmuş, cibinizin bərkətinə qənim qiymətlərəcən...

Ən bahalı şərabların isə hələlik 480 avrodur, Onların qiymətinə görə bu pulu verməyinizə dəyər.

Onların istehsal tarixi, "yaddaşında yarılmırsa", 1973-1974-cü illərə təsadüf edir.

Mileştii Miçiyə, amma bəzi bahalı şərabların hıuqulan Yaponiyaya məxsusdur, onları ancaq yaponlara sata bilərim...

BU FƏRİDİ-BİÇARƏNİN ŞƏRAB ANBARINA ÜZ TUTDUĞUDUR VƏ ŞƏRABA SEVDASININ ARTDIĞIDIR...

Moldovada "Dünya Şairlərinin Avropa Baharı" adlı ədəbiyyat festivalında iştirakının ikinci günü idi, çağırılıb qonaq şairlərə Azərbaycanın manatının məzənnəsi ilə hesablasaq, 60 manat pul verdilər. Kağıza qol çəkib götürdük, izah elədilər ki, bu pula gedəcəyiniz yerdən şərab alarsınız. Düzü, informasiyanın qıtlığı "icazə vermədi" əməlləcə anlayım ki, bu pul məsələsi nə deməkdir və niyə həmin pula mehız şərab almalıyıq? Sonra avtobus gəldi və Kişinyovdan xeyli uzaqlaşdıq.

Avtobusda zarafət edən kim, mahını oxuyan kim, bir-birini sorğu-sual edən kim. Qarmaqarışıq şairlər "məclisi". Mənim yerim yaxşı idi, yanımda Moldova Yazıçılar Birliyin sədri Arkadi Suçevyanu əyləşmişdi, onun da yanından xanımlı. Məni danışdırırdılar, Bakı haqqında, yaşayışımız barədə və Azərbaycanın

oluram. Burda əsas, xammal mənbələri "Traminet", "Muskat", "Risling", "Dnestr", "Milestko", "Kodru", "Punca", "Auri" və "Kahor"dur. Yadımdan çıxarmış özüm - anbar - qalereya, - haqqında bir uğurumu da xatırladım. Mən dünya şərab sənayesinin "Qızıl kolleksiyası"na sahibəm. Bura ölkənin hər yerindən ən yaxşı şərablar gətirib saxlayıram, eyni zamanda, burada istehsalım da var, müxtəlif şirkətlərdən üzüm alaraq şərab hazırlayıram.

2002-ci ilin sentyabr ayında Avropa Parlamentindən 500 nəfərlik nümayəndə heyəti Strasburqda keçirilən görüş zamanı mənim - "Mileştii Miçi"-nin qızıl fondunu görmək üçün rəsmi təqdimat masasına əyləşmişdilər. Həmin süfrədə başqa şərablar da vardı, rəqiblərim bəs qədr idi, amma o görüşdən sonra Moldova şərabının adı "şərabçılıqda beynəlxalq keyfiyyət standartı" kimi təsdiq olunub. Bunu nəyə görə xatırladım, çünki elə uğurlar var, onun haqqında gerek özün danışsan ki, kimsə nəgill eleyəndə nəyisə əskildib-çoxaldır, düzü düz, əyrini əyri deməyə can çəkir. Deyəsən, özümü çox təriflədim, eyni yox, qoy bu da mənim fəxryyəmə olsun...

BU FƏRİDİN BAHAR AYIMMI SEYRİ-ANBAR ETDİĞİDİR VƏ ORADA MURADINA YETDİĞİDİR...

Adı çəkilən şərab anbarı Moldovanın paytaxtı Kişinyovdan 18 km aralıdadır. Şirin söhbət yolu qısaldır,

ra ziyanı var deyə, turistlərə burada siqaret çəkmək qadağandır. Ciyəri "odlanmaqdan" sarı yananlar, üstünü sinesinə çəkmək üçün əldən-ayaqdan gedənlər buradakı məşhur restorana gedə, orada rahatca siqaretlərini çəkə bilərlər. Turistlər, adətən, beş nəfərlik qruplar şəklində bu gözəl mekani seyrə çıxırlar, bircə bazar günü 15 nəfərlik qrupların gəzintisinə icazə verilir. Həftənin ara günləri qonaqlar, adətən, saat 17:00-dən sonra qəbul edilir, bazar günləri turist turları yataqda iş saatlarına uyğun təşkil olunur. Bir sözlə, burada çalışanlar öz işlərini möhkəm tutublar, anbarın işini heç bir turistin səfər rejiminə uyğunlaşdırmayıblar. Bəlkə də, yaxşı edirlər...

TƏMƏMİYİ-SÜXƏN

1969-cu ildən bəri şərabsevərlərin xidmətində olan "Mileştii Miçi" tunel tipli anbardır. Anbar tunellərdən ibarət, burada işıqlı yollar azdır. Burada elə üzüm növləri var ki, onları saxlanılması üçün bu cür mühit və şərait "hava-su kimi" lazımdır, əks təqdirdə məhsullar zay olar. Anbarın dərinliyi 30-85 metr məsafədə dəyişir və şərablar isə 12-14 C və 85-90% nisbi rütubətdə qorunur. İşçilər "kaprizli üzümlər"-in, şərabların nazlı ilə oynayırlar və doğrudan da, şərabın qadına benzədilməsinin real əsası da mehız bu məqamda mənim üçün tam aydınlaşdı. Burada geniş prospektlər və küçələr mövcuddur. Küçələrin heç də

rirdi və sonradan mənim üçün informasiya ilə zəngin bir buket də tapılıb gətirdi. Bu anbar haqqında reportaj yazacağımı biləndə isə təklif elədi ki, "facebook" da dost olaq, nə sualım olsa, yazım. Vədələşdiyimiz kimi də oldu, sonradan məni maraqlandıran suallara Viktoriya xanım kifayət qədər əhatəli, tutarlı cavablar yazdı. Sanki həmin cavabların "marşrutu" ilə də bu nəhəng, ucuz-bucaqsız anbarı addım-aaddım gəzməmiş oldum.

Gəzib-gəzib, gəlib çıxdıq dequstasiya zalına. Amma hara gəldiyimizi heç özümüz də bilmirdik. Bir də gördüm ki, Viktoriya xanım əlində bir bardağ mənə yanaşdı və dedi ki, qarşıda gördüyün dörd böyük çəlləkdən hələ heç kəs şərab içməyib, buyur bu bardağı, çəlləyin kranını açıb dadına bax. Viktoriyanın gözəlliyininmi, şərabı ilk dadmaq ehoistliyininmi, yoxsa içməkdə uşağ paklığınımı, deyə bilmərəm, güdəzina getdim. Başladım kranı açmağa, burduqca gördüm ki, kran sola doğru gedir və çəlləklər biri-birindən ayrılır. Sən demə, o çəlləklər şərab çəlləkləri deyilmiş, sadəcə qapılırlar tayları imiş, kranı açanda, əslində, dequstasiya zalının - restoranın qapısını açmış olursanmış. Bu da əksər turistlərin üçün quruluş əla bir "tələ gülməcə"dür. Qapı açılan kimi işə qapının arxasındakı musiqiçilər milli məhnlər oxumağa başladılar. Həzin musiqi sədaları altında hamılıqla dequstasiya zalına daxil olduq. Stolun üzərində qırmızı, ağ və qara şərablar qoyulmuşdu.

çatdırması ilə bağlı fikrini kəsə və bir-başə, yozumsuz ifadə edib: "Nuhdan əvvəl insanın içdiyi yeganə maddə su idi və su içən insan heçqəhətə heç cür çəta bilmirdi. O qədr sevdikləri su həmin insanlara layiq olduqları cəzayı verib, onları suya qərq etdi. Bütün çağdaşların bu "nankor içki" ilə məhv olduğunu gören xeyirxah Nuh, suya qarşı mənfi münasibət formalaşdırdı. Onun susuzluğunu yatırmaq istəyən Tanrı, tənəkləri yaratdı və ona şərab düzəltməyin qaydasını öyrətdi. Bu məyən köməyi ilə o, günbəgün həqiqətə baxanda "qan qırmızı" şərabların cəzibəndən təz-zad adamı qətiyyənnə rahat eləmir.

BU, DİONİSİN RÖYASINDA FƏRİDİ "MİLEŞTII MİÇİ" DƏ GÖRDÜCÜDÜR...

Bu şərab küçələrində gəzəndə tez-tez paldı qozalar da gözə dəyir. Bildiyiniz kimi, şərabın ən gözəl saxlanma yerlərindən biri də, heç şübhəsiz, paldı

Şərab və Ab

Moldovanın "Mileştii Miçi" şərab anbarı haqqında "poetik reportajın bədii nəsrə şərh"

dan, ədələt aramaqdan yorulur, "Xosrov və Şirin"də Xosrov müharibələrdən yorulur, "Leyli və Məcnun"da Məcnun çox erkəncə maddi dünyadan yorulur, "Yeddi gözəl"də Bəhrəm şah eysi-işrətdən yorulur, "İsgəndərnamə"də İsgəndər əbədiyyət təməhindən - dünyanı tutub-durmaq arzusunun yorulur. Nizami əvvəlcə özü yorulur, sonra qəhrəmanları... Yorulmaq, dayanmaq, toxtamaq, ən əsası, özünə gəlmək əlamətidir, fani olduğunu anlamağın göstəricisidir. Yorulan kəs "ahəstəcə" öz istəyindən əl çəkir, iddialarından yaxa qurtarır. Ancaq həyatda həris adamlar yorulmağın fərqiəndə olmur, daim səfərbər, şövqlü, qıvrıq olur, ona görə də dünyadan dördəlli yapışıq, "əsrlərə sığmaz planlar" qurur, xəstələnmək, yataq dustağı olmaq, vaxtsiz əcəl, qəfil ölüm, dayandıqı mərtəbədən enmək ehtimalları yadlarına düşmür, ağıllarına gəlmir. Mən bu qədər uzun giriş, "dibaçə"ni heçdən, bihadə yazmıram, ona görə qələmə alıram ki, danışdığım mekani görəndə mən də özümə sual elədim: "Bir ömür bunlardan nə qədər içə bilərsən?" Cavabım gecikmədi: uzağı burdakı bir neçə "şərab oyuğu" - şkaflara doldurulmuş şüşələrdəki qədr. Say çoxluğu, rəqəmlərin böyüklüyü qəlbimdə həmişə fənilik duyğusu oyadıb. Özgesinə məxsus trilyonlarla əşya, varlığı tanımadığımız milyardlarla insan...

baycanın gözəllikləri xüsusunda... Arkadi bəy öten il Bakıda olmuşdu, paytaxtımızı çox bəyənmişdi və şəhərimiz barədə verdiyi suallar da elə tərzədə idi ki, bunu "xoş şeylərdən danışmaq tələsi" də saymaq olardı. Arkadi və xanımları son dərcə sadə və səmimi insanlardırlar, buna görə də söhbətimiz yaxşı alınır...

Şərab qalereyasının həyətinə daxil olduq, gördüyüm ilk mənərə məni heyretə saldı: "Cənnət"... Bir tərəfdə qırmızı şərab bulağı qaynayır və şərab fontanı nəhəng badələlərə axıb, oradan da yerə tökülür. Digər tərəfdə də ağ şərab fontanı... o da eyni cür... Hə, onda cibimdəki "pul tərpenməyə başladı" və ağah oldum ki, deməli, bayaq iştirakçılara pulu bura üçün "cənnətkərdi"yi veribləmiş. Nəyək, "bəy verən atın dişinə baxmazlar". Sonra yolumuz qarənəliyə düşdü...

BU, ŞƏRAB ANBARININ PƏYƏMİ-ƏHVALIDIR VƏ BİZLƏRƏ DƏFİ-MƏLƏLİDİR...

Məndə - bu şərab qalereyasında çalışan ustaların "əl işləri" indiye qədər 76 medalə layiq görüüb. Baxmayaraq ki, Moldova dadına doyulmaz, şirəsi bol üzüm sortlarının vətənidir, bu sardıdan korluğumuz yoxdur, amma bəzi meqamlarda kənardan da bura məşhur üzüm sortları gətirilir. Şərabın yaxşı olması üçün əsas səbəb üzümün "ibtidai dadi"-nin - ilk təminin itməməyidir, bunu qoruya bilsəniz, afərin, deməli, tutuzdurdun, bazardan cibidolu, rəqəbdən qalib qayıdacaqsan, qəpində növbəyə düzülən sifarişçilərin sayı çox olacaq. Yox, əgər "hər nədir-sə, odur", yaxud "olanımız budur" ələcsizliyi, həvəssizliyi ilə bu işə qol qoydunsa, onda ölüm-dirim savaşı gəndən, rəqəbəti ölcüyəgəlməz nəhəng şərab bazarlarında barmağını sovura-cıqsan - əliboş qalacaqsan. Ona görə, üzümlərin ilk - təbii dadını saxlamağa üstünlük verir və buna əksərən də nail

kəsələşdirir, elə hey şair həmkarlarla yol uzunu nədən gəldi danışırıq. Paytaxtın insan sıxlığından, izdihamından uzaqlaşdıqca, kəndin havası, balaca-laşan evlər, artan ağaclar göz oxşayır. Moldovadakı yaşılıq insanı gözəlliyin əsirinə çevirir, Allah burdan təbiətin möhtəşəmliyini asirgəməyib, yaşamaqdan çiyrenən adam belə bu ecazkarlığı görərsə, şükür edər, dünyadan dördəlli yapışar.

"Mileştii Miçi" kəndinin əhalisi azdır, elə evlərin sayından, yolda adamların gözə seyrək dəyməsindən də bunu görmək olur. Deyilənsə görə, burada adamların sayı heç 4000-ni aşmır. Hərəni də öz qayğısı qanadının altına alıb, işləyən kim, əli əkində "əşələnen" kim, nəse daşıyan kim... Gördüyümüz adamlar isə əksəri əliqəbarlı, əməksə-vər, varlığını öz zəhməti ilə ifadə edənlərdir. Yaxşı da edirlər, əbəz yerə deməyiblər ki, "yolu xəyal ilə süpürmək olmaz", gərəki işləyəsən, çalışsan ki, arzularına yetə biləsən - "bulud ağlamsa gəmənnə gülməmi?"

Uzun illər burada yaşayan camaatın çörək pulu, sözün həqiqi mənasında, daşdan gəlirmiş. Yəni əhali yeraltı qazmalarından qaynar havəsə ağ daş çıxarıb öz ləzləri satarmış, həm də təyinatı üzrə istifadə etməmişlər. "Nizəni danıya saplayan" bu zəhmətkəş camaat bu gün də eyni dərcədə sərişte ilə öz işində-gücündədir. Sadəcə, dənən bir şey üçün lazım olan daş anbarları, karxanalar bu gün başqa məqsəd üçün istifadə edilir. O vaxtlar dərinlikdə olan qazmalarda yaranmış quyularda həm də şərab saxlayarmışlar. Deyilənsə görə, indi şərabların olduğu ərazidə qədimlərdə Sarmat dənizi olub. İndi də "şərab dənizi" var. Boğulan boğulur, qədrin bilən də kef çəkir bu "dənizdə"...

200 km-ə qədər uzanan bu quyuları görməyə, demək olar, güzəri Moldova-vaya düşən əksər turistlər təşrif gətirirlər. Tüstünün saxlanılan şərabla-

hamısı yüksək səviyyədə işıqlandırılmayıb, ancaq par-par parıldayan "mərkəzi küçələr" də yox deyil. Anbarın içərisində maraqlı bir "süni şalələ" də var ki, bura da turistlərin baş çəkdiyi sevimli ünvanlardan sayılır. Qalereyanın "Qızıl fondu"-nda ayrı-ayrı dövrlərə aid şərab şüşələri var. Onlardan adı "dillər əzbəri" olan, şöhrət eller dolan "Codru", "Negru de Mileştii Miçi", "Tranafirul Moldovei", "Auriu"-nin adını xatırlamaq olar.

BU, ŞƏRAB HÜSEYNİN VADİYİ-ŞƏRABDA SƏRƏRDANLIĞIDIR VƏ DEQUSTASIYA ZALINDA CƏNƏFƏNLIĞIDIR

Unutdum deməyi, avtobusumuz şərab anbarının həyətinə daxil olanda beş dəqiqəyə yaxın bələdçini gözlədik, axır ki, gəlib yetişdi. Sonra biləcəkdik ki, bəs qədr bilgin, savadlı xanım bələdçinin ad-soyadı Viktoriya Şarcaneondur. Avtobusa minən kimi əvvəlcə hansı dildə danışacağımlı müəyyənləşdirmək üçün seçimi şairlərin hədəsinə buraxdı və güc yəndə bütün zamanlarda olduğu kimi çoxluğun əlində idi, avtobusdakıların çoxu moldavcan-rumin olduğuna görə, xanım bələdçidən rumin dilində danışmasını istədilər. Gərəki Allahla deyəsən, heç nə başa düşmədim... Amma gərəki orasını da deyəsən ki, hər dəfə avtobusdan düşüb hansısa şərab küçəsinə, yaxud bələdçini təqdim edəndə bələdçi xanım özü mənə yaxınlaşıb ingilis dilində də müfəssəl məlumat və

Uzağı, hərəsində iki qurtumluq şərab idi. Oradakıların hamısını dadına baxmaldısan. Sonra yenə də üç cür şərab süzülür və yemək gələndə qədr altı növ şərbdən içib, ağız dadına ən uyğun olanı seçirsən və yemək boyunca xidmətçilər sənə həmin şərablardan süzülür. Orada şairlərə şəm yeməyi yeyib, xeyli tostlar dedik və badələlər hər təmsilçinin təmsalında bir xalqın və onun poeziyasının şəninə qaldırıldı. Süfrəyə yeməklərlə bərabər həm də gözəl üzüm növləri qoyulmuşdu. Üzümüllərə baxa-baxa Jean Anthelme Brilliat-Savarinin məşhur bir fikrini xatırladım: "Şərab düşkünü bir adama axşam yeməyindən sonra üzüm təklif ediblər. O da boşqabı kenara itələyərək deyib: "Çox sağ olun, şərabı həb kimi qəbul eləmirəm".

BU, ŞƏRABİ-YƏFƏDAN TƏVƏQÜEYİ-QƏBULİ-MƏZİRƏTDİR VƏ QALEREYAYI-ŞƏRABDAN YAZDİGİMA GÖRƏ ƏSHABİ-ZƏKƏDAN TƏMƏNNA-Yİ-MƏĞFİRƏTDİR...

"Şərab odsuz işıq və bədənsiz ruh"dur" deyiblər, elə bilərəm, düz də deyiblər. Moldovalar iddia edirlər ki, bizim şərabımızın hər damlasında yerin və günəşin qüvvəsi var. Ümmüviyyətə, bu ölkədə şərab haqqında danışanda ürəkoldusu, sanki müqəddəs bir şey haqqında söhbət gədirmiş kimi danışılır. Hətta söhbətə bir az gec qoşulan olsa, elə bilib, hansısa mötəbər bir adam haqqında söz açılıb. Şərab Moldovanın həqiqətədir. Şərabı öyən orta çağ şairlər çox olub, amma onların əksərən şərab haqqındakı fikirlərini ədəbi tənqidçilər, daha çox iman əhli "ilahi mey"ə bağlayıb "hal-əhli"-nin bu nemətdən əlini soyudurlar. Hər halda, o şairlərdə real və rəmzi mənalardan hər ikisi var. Amma Şərq şərinde də şərabın, lap elə ilahi meyinin insanı həqiqətə çatdırın nemət olduğunu bəzi meqamlarda deyiblər. Amma Benjamin Franklin şərabın insanı həqiqətə

şərab çəlləkləri sıralanan uzun küçələrli ilə getdikcə qeyri-ixtiyari düşündürsən ki, görəsən, insanları bu qədər illərdir şərbdən uzaqlaşmamaya, əksinə, ona daha da bağlanmaya sövq edən qüvvənin adı nədir? Burada yitilmiş şərabların çoxunun üstünü təz və hörmətçək toru basıb, amma buna baxmayaraq, o şüşələri əlinə götürüb baxanda "qan qırmızı" şərabların cəzibəndən təz-zad adamı qətiyyənnə rahat eləmir.

Bura gələn ziyarətçilərə qırmızı mum ilə möhürlənmiş şərab qalereyasının xəritəsi verilir. Açığı, mən şərablara baxa-baxa bir xeyli aralanmışdım dostlarımdan, həm də orada çəkiliş aparırdım, amma o qədər qarışıq, dolan-bac küçələrlə baş alıb getdim ki, sonra gəri qayıda bilməkdən qorxdum və şəhər həmkarlarını yanıma qayıtdım. Gərəki xəritə götürəydim...

Moldovaların şərab sevgisinin bir ifadəsi də budur ki, onların fikrinə, üzüm növləri hamısı bir-birindən fərqləndiyi kimi, şərablar da hamısı bir-birindən seçilir və bu mənada hər şərab təkrarsızdır - insan tələləri, barməç izləri kimi... Bu fərqlər isə həm də

ağacından hazırlanan çəlləklərdir. "Moldova de Lux" şərabının köpüyü isə süzən zaman çox adamların ağzının suyunu axıd və qeyd edim ki, həmin şərab da paldı çəlləyində xüsusi şəraitdə saxlanılır. Əbəz yerə Moldovaya "Şərab cənnətinin qapısı açıq olan ölkə" demirlər. Buradakı restoranda vegetarianlardan tutmuş hər cür yemək kaprizləri olan müştərilərəcən hamıya mükəmməl qulluq var. Şərab qalereyasının çıxışında isə böyük bir Muzey-mum ilə möhürlənmiş şərab qalereyasının xəritəsi verilir. Açığı, mən şərablara baxa-baxa bir xeyli aralanmışdım dostlarımdan, həm də orada çəkiliş aparırdım, amma o qədər qarışıq, dolan-bac küçələrlə baş alıb getdim ki, sonra gəri qayıda bilməkdən qorxdum və şəhər həmkarlarını yanıma qayıtdım. Gərəki xəritə götürəydim...

Moldovaların şərab sevgisinin bir ifadəsi də budur ki, onların fikrinə, üzüm növləri hamısı bir-birindən fərqləndiyi kimi, şərablar da hamısı bir-birindən seçilir və bu mənada hər şərab təkrarsızdır - insan tələləri, barməç izləri kimi... Bu fərqlər isə həm də

Fərid Hüseyn

